

Нар. Библиотека, София.

Македония

„МАКЕДОНИЯ“

вестникъ за политика, културен животъ и информация, както всеки денъ, освенъ празнични дни.

АБОНАМЕНТЪ:

България: за година 20л,
1/2 година 15л; 3 мес. 8л левъ.
Съществ.: година 800; 1/2 год. 400 лв.; 3 мес. 200 лв. Америка:
за год. 6 доларъ; 1/2 год. 3 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. ст. . . . . 2-40 лв.
Малки обявления на дума 50 ст.
Въ дневника на редъ . . 8 лв.
Годешни и вѣнчални . . 40 лв.

Телефонъ № 2893

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакция и администрация
на „Славейкова“ № 1.

Директоръ: Г. Кулишевъ

Най-голямата опасност

Преди няколко дни в „Македония“ възпроизведе почти изцяло от сръбското списание „Политички гласник“ една извънредно интересна статия.

Мислитъ прокарани въ тази статия не сж едно изолирано мнение, нито сж схващания на една ограничена група сръбски интелектуалци. Напротивъ, тѣ резюмиратъ съ поразителна и цинична откровеност онова, което съставлява за грамадното болшинство отъ сръбската интелгенция нѣщо като *национална доктрина*. Разбиранията, изразени въ статията на „Политички гласник“ се прокараватъ почти безъ отстѣпление отъ близо половинъ вѣкъ, отъ сръбскитѣ правителства, отъ сръбскитѣ партии, дори отъ представителитѣ на сръбската наука, а най-вече отъ конспиративнитѣ шовинистически и терористически организации, като „Црна рука“ и „Бѣла рука“, които сж играли господстващата роля въ живота на сръбското кралство. Толкова повече въпросната статия заслужава да спре нашето внимание.

Авторътъ на статията г. Николичъ ни разкрива, че още въ Берлинския конгресъ сръбскиятъ дипломатъ Ристичъ се е борилъ „главно не срещу Турция, а срещу България“. Той ни казва, че сръбската външна политика имала единъ „великъ моментъ“: решението за първата война съ България (1885 година). Той ни разкрива още сръбскитѣ съжаления, загдето Сърбия — макаръ и да взе царибродско, трънско, струмишко и пр. — не си осигурила въ 1918 година „добра граница спрямо България“. Г-нь Николичъ не се стѣснява да ни каже, че сърбитѣ трѣбвало да се съюзятъ ако ще би и съ дяволе, но само да могатъ да иматъ „свобода на действие въ Балканитѣ“, и особено по отношение на българското племе. Той е така брутално прякъ да ни изповѣда, че сърбитѣ жадуватъ за една „военно-полицейска експедиция“ въ България и за „окупацията на частъ отъ българската територия за толкова време, колкото бжде необходимо, за да се осигури границата“. Той е сжщо любезенъ да ни събщи, че „за Югосла-

вия е най-добре въ България да има гражданска война...“ и т. н. Не по-малко интересни сж признанията, които ни поднася г. Николичъ за положението въ Македония, за силата „на изборната власт на полицията“, за „загубенитѣ десетъ години“, за „черния баланс на безредия, хаосъ, анархия“ и пр.

Но централното мѣсто отъ размишленията на г. Николичъ сж пасажитѣ, които се отнасятъ до това, че било абсолютно нисъвмѣстимо българите и сърбите да живѣятъ едни до други безъ да враждуватъ и безъ едната страна „съ западането си да заплати издигането на другата“. Той ни дава една друга варианта на познатитѣ сръбски стихове за скиптъра на Душана и короната на Симеона, като казва: „За сърбитѣ и българитѣ би и маломѣсто на Балканитѣ, ако имаше две Вардарски долини.“ Единъ кошмаръ души шовинистичната съвестъ на Николича: то е страхътъ да не би сърбитѣ да изгубятъ своята хегемония и да станатъ второстепенно или третостепенно племе. И този страхъ го кара да търси непремѣнното и пълно унищожение на българския народъ. На идеята, че има мѣсто подъ слънцето за всички балкански народи и че тѣ могатъ да живѣятъ въ миръ и сговоръ, стига да зачитатъ взаимно своитѣ права и жизнени интереси, на принципитѣ: свобода и равенство за всички балкански народи г. Николичъ противопоставя формулата: „ние трѣбва да ви унищожимъ, защото се страхуваме, че вие може да затъмните нашето първенство“...

Ето политическата логика на Николича, и тази логика не е лична неговова, а е такава на цялата сръбска интелгенция днесъ. Противни мнения и да сжществуватъ тукъ-таме, тѣ не смѣятъ да се манифестиратъ открито. И въ този именно сръбски манталитетъ, въ тази доктрина на канибализъмъ и въ този неукротимъ шовинистиченъ бѣсъ се крие най-голямата опасностъ за българското племе, за мира въ Балканитѣ, а може-би и за бждещето на самия сръбски народъ.

Г. Кулишевъ

Осжденитѣ македонски младежи въ Скопие

Димитър Чкатровъ
отъ гр. Прилепъ, студентъ по инженерство въ Българския университетъ. Осжденъ на 10 години строго тъмниченъ затворъ.

Димитър Гюзелевъ
отъ гр. Дойранъ, свършилъ философия въ сръбски университетъ. Осжденъ на 20 години строго тъмниченъ затворъ.

Димитър Нецевъ
отъ гр. Струмица, полески чиновникъ въ Скопие, осжденъ на 15 години строго тъмниченъ затворъ.

Стерйо Боздовъ
отъ гр. Крушово, студентъ по медицина въ Българския университетъ. Осжденъ на 5 години строго тъмниченъ затворъ.

Тодоръ Гичевъ
отъ Щипъ, студентъ по медицина, осжденъ на 5 години строго тъмниченъ затворъ.

Харалампи Фукарровъ
отъ гр. Прилепъ, студентъ по инженерство. Осжденъ на 5 години строго тъмниченъ затворъ.

СТРАЖИЦИ ОТЪ МИНАЛОТО

Велесъ, 1858.

„Из Велеса (у Македоніи)
у маю. Овде мислим реѣи
вамъ штогодъ о данашнѣмъ
напредку просвѣтеномъ бу-
гарскомъ особито у овоме
мѣсту. Одъ године 1846 на-
чео се Велесъ будити одъ ду-
бокога сна, и сада ельъ е
льпъ гласъ стенао у своје
сусѣдству. Неколико родолю-
бихъ благороднихъ мужава
посляше у своимъ суграја-
нима оно божанствено чув-
ство за просвѣтомъ и нау-
комъ коиъ ние било у свој
Бугарској одъ толико вѣкова,
што е томе грчно свештенство
стояло на путу, хоте и и да-
ль држати бугарски народъ у
оковима неизображености“.

(„Србски Дневник“. У
Новоме Саду, 1858 № 44 отъ
8. VI. 1858).